

РЕШЕНИЕ

№ 13376

гр. София, 04.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в публично заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **13069** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от Ц. К. К. срещу частичен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, поискан със заявление с вх. № ЗДОИ-51-51- 91/18.11.2025 г., обективиран в решение № ЗДОИ-51-51-91/02.12.2025 г. на главния секретар на Народното събрание на Република България.

С жалбата се твърди, че частичният отказ е постановен в нарушение на чл.2, чл.4 и чл.7 от ЗДОИ като неправилно бил определен предметът на поисканата информация. Според оспорващата, исканите документи не били част от досъдебно производство и НС нямало правно основание да ги третира като такива. Неправилно ответникът се позовавал на чл.198 от НК. Излагат се твърдения още за неправомерно приложение на чл.37, ал.1, т.3 от ЗДОИ, както и на чл.7 от ЗДОИ. Твърди се и нарушение на принципа на прозрачност, заложен в чл.4 от ЗДОИ. Прави се искане решението да бъде отменено в обжалваната част. Претендират се разноски в размер на заплатена държавна такса.

Ответникът – главният секретар на Народното събрание на Република България в представено по делото писмено становище и в проведеното по делото открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрк. И. Т. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадено от Ц. К. К. до председателя на

Народното събрание на Република България заявление с вх. № ЗДОИ-51-51-91/18.11.2025 г., с което е поискано предоставянето на следната информация:

I. Относно информираността и действията на Народното събрание:

1. Представян ли е договорът „Булгаргаз - BOTAS” пред Народното събрание за сведение, обсъждане, становище, решение или ратификация, и ако да – да се предоставят копия от всички документи, включително дати, протоколи и стенограми.

2. Постъпвали ли са въпроси, питания, искания, сигнали, анализи или други материали от народни представители, парламентарни групи, постоянни комисии или председателя на НС по темата и, ако да - моли за копия.

II. Относно правната квалификация на договора:

3. Разглеждан ли е договорът като международен договор по смисъла на чл.85 от Конституцията и Закона за международните договори на Република България и, ако да - моли за правна квалификация; мотивиран документ или становище.

4. Искано ли е или е изготвяно правно, експертно, сравнително-правно или международноправно становище от структурите на Народното събрание, включително Правната дирекция или постоянни комисии; ако да - моли за копия.

III. Относно финансовите, енергийните и международноправните последици:

5. Постъпвали ли са материали, сигнали или анализи, свързани с финансови, стратегически, енергийни или бюджетни ефекти от договора и, ако да - моли за копия.

6. Искани ли са експертни становища или доклади от Министерство на външните работи, Министерство на енергетиката, Министерство на финансите, Сметната палата, КЕВР или Министерския съвет; при положителен отговор, моли да й бъдат предоставени.

7. Налице ли е информация или уведомление в Народното събрание, че договорът „Булгаргаз — BOTAS", одобрен с Решение № 26/12.01.2023 г. на Министерския съвет, попада в обхвата на Decision (EU) 2017/684 - Intergovernmental Energy Agreements, съгласно което междуправителствени енергийни споразумения подлежат на предварително уведомяване и контрол от Европейската комисия.

IV. Относно статуса на сигнал на жалбоподателката с вх. № ПГ-51-5194-Ц-22/07.10.2025 г.:

1. Каква административна квалификация е дадена при регистрацията (сигнал, жалба, становище, писмо, искане или друго).

2. Разпределен ли е сигналът към комисия/комисии, председателя на Народното събрание, администрацията или друг орган; ако да - на коя дата и с какво разпореждане.

3. Извършвани ли са последващи служебни действия (проверка, резолюции, указания, становища, писма, заседания, доклад).

4. Постановено ли е решение, становище, отказ или приключване и при положителен отговор — да й бъде предоставено копие.

V. Относно евентуално препращане по компетентност:

1. Препращан ли е сигналът до друг орган на власт, институция, съдебен орган или прокуратура и, ако да, да й бъдат предоставени дата и изходящ номер; адресат; придружително писмо или резолюция.

2. Уведомявана ли е жалбоподателката съгласно чл.32 от АПК и при положителен отговор - моли за копие от уведомлението.

С решение № ЗДОИ-51-51-91/02.12.2025 г. на главния секретар на Народното събрание е предоставена информация по въпрос № 1 и въпрос № 2 от раздел I, въпрос № 4 от раздел II и въпросите от раздели IV и V. Отказано е предоставянето на информация по въпрос № 3 от раздел II и въпроси № 5, 6 и 7 от раздел III от заявлението, като жалбата е именно срещу тази част от

решението.

По отношение на въпрос № 3 от раздел II отказът е постановен с мотив, че даването на правна квалификация не представлява информация, създавана или съхранявана от държавните (административните) органи, а информацията, която може да бъде поискана по реда на ЗДОИ се създава или съхранява от държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДОИ. По отношение на въпроси № 5, 6 и 7 от раздел III органът е приел, че по случая „Боташ“ е образувано досъдебно производство, към което са приобщени поисканите със заявлението по ЗДОИ документи, поради което те могат да бъдат предоставени единствено по реда на чл.198 от НПК, а не от задължения по ЗДОИ субект.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения срок по чл.149, ал.1 от АПК във вр. с чл.40, ал.1 от ЗДОИ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – оправомощено от органа лице по см. на чл.28, ал.2 от ЗДОИ. Актът отговаря на законоустановените изисквания за форма и мотивираност - съдържа ясна разпоредителна част, изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен и в съответствие с материалноправните разпоредби.

Законът за достъп до обществена информация урежда обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информация от общественния сектор. Съгласно чл.2 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на закона е всяка информация свързана с общественния живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл.9, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл.10), а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл.11). Анализът на предвидената в ЗДОИ уредба сочи, че за да се осигури достъп до обществена информация, е необходимо не само да са налице предпоставките на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, но и информацията фактически да съществува, да е налична при компетентния да я създава и/или съхранява административен орган.

Спорът в настоящото производство е дали отказът на административния орган да предостави информацията по въпрос № 3 от раздел II и въпроси № 5, 6 и 7 от раздел III от заявлението е правомерен и дали заявената информация е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ и в този смисъл ЗДОИ приложим ли е по отношение на искането за достъп до тази информация.

С оглед естеството си, въпросът по т.3 от раздел II от заявлението на жалбоподателката не представлява обществена информация, тъй като поисканата с него информация не дава възможност на гражданите да си съставят мнение относно дейността на задължения субект по ЗДОИ – Народното събрание, предвид факта, че се иска даване на правна квалификация и на становище по правен въпрос, а именно дали процесното споразумение между „Булгаргаз“ ЕАД и турската държавна енергийна компания „Боташ“, подписано на 3 януари 2023 г. в [населено място], представлява международен договор по смисъла на чл.85 от Конституцията и Закона за международните договори на Република България. Изясняването на този въпрос е ирелевантно за

дейността на задължения субект по ЗДОИ – Народното събрание, поради което и не дава възможност на гражданите да си съставят мнение за нея. Поради това, съдът намира за законосъобразен отказа на административния орган в тази му част.

Относно отказа за предоставяне на информацията по въпроси № 5, 6 и 7 от раздел III от заявлението, настоящият съдебен състав приема, че по отношение на материалите, приобщени по досъдебното производство, е предвиден специален ред за търсене и предоставяне на информация, а именно този по чл.198 от НПК – само с разрешение на прокурора, водещ разследването, а не от задължения по ЗДОИ субект. Съгласно цитираната разпоредба на НПК, материалите по разследването не могат да се разгласяват без разрешение на прокурора. Те са свързани с осъществяването на процесуални действия по конкретни наказателни дела, с които наблюдаващият прокурор изпълнява законоустановените си правомощия по ръководство и надзор в рамките на досъдебната фаза на наказателното производство. Следователно, по отношение на тази информация е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване по смисъла на чл.4, ал.1 и чл.7, ал.1 от ЗДОИ, който в случая е редът по чл.198 от НПК - информация се търси и получава само с разрешение на прокурора и от прокурора, а не от задължения по ЗДОИ субект. В подкрепа на изложеното, по делото от ответника беше представено и прието като доказателство писмо от СГП до Народното събрание, видно от което всички документи и информация, които са постъпили във временната комисия по повод споразумението на „Булгаргаз“ ЕАД и турската енергийна компания „Боташ“ са били изпратени на прокуратурата и ДАНС, същите са приобщени към досъдебно производство, като са посочени номера на досъдебното производство и на прокурорската преписка. Посочено е също, че тези материали представляват част от доказателствената съвкупност от досъдебното производство, разследването по което не е приключило. Следователно, в случая нормативно е препятствана възможността всеки български гражданин да получи свободен достъп по реда на ЗДОИ до преписките на прокуратурата и материалите, приобщени към тях, поради което отказът на субекта по ЗДОИ е в съответствие с материалноправните норми и в тази му част.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора право на разноски на основание чл.143, ал.3 от АПК има ответникът. Същите са своевременно поискани и представляват юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 102,26 евро (200 лева).

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. К. К. срещу частичен отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, поискан със заявление с вх. № ЗДОИ-51-51- 91/18.11.2025 г., обективизиран в решение № ЗДОИ-51-51-91/02.12.2025 г. на главния секретар на Народното събрание на Република България.

ОСЪЖДА Ц. К. К. да заплати на Народното събрание на Република България сумата от 102,26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл.40, ал.3 от Закона за достъп до обществена информация не подлежи на обжалване.

Съдия:

